

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/149/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216218320
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1216218320.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Romana Majerského v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., Žižkova ul. č. 11, Bratislava, IČO: 36 854 140, zastúpený: Malata, Pružinský, Hegeduš & Partners s. r. o., Twin City Tower, Mlynské nivy č. 10, Bratislava, IČO: 47 239 921, proti žalovanej: Y. L., U.. XX. XX. XXXX, R. E. Z.. Č.. XX, R., o zaplatenie istiny 734,93 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14. marca 2017, č. k. 11Csp/90/2016 - 63, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť mu istinu 734,93 eur s úrokom vo výške 341,09 eur, úrokom vo výške 19,50 % ročne zo sumy 560,98 eur od 01. 10. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 902,07 eur od 01. 10. 2016 do zaplatenia titulom nesplateného úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a žalovanej nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 273 ods. 1, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, 2 písm. a), b), § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 4 ods. 2, 3, 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30. 11. 2009, a vecne nedôvodnosťou podanej žaloby, nakoľko žalobcom poskytnutý spotrebiteľský úver žalovanej sa podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto ak žalovaná zaplatila žalobcovi spolu sumu 3.263,30 eur, hoci čerpala úver v celkovej výške 2.400,12 eur, tak zaplatila žalobcovi celú istinu poskytnutého úveru. Uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 734,93 eur s príslušenstvom na základe Zmluvy o úvere L. Č. L. L. Č.. XXXXXXXXXXR zo dňa 13. 07. 2009, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť (neprijateľné podmienky), a to za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, pričom právny základ pre ochranu spotrebiteľa je daný článkom 153 zmluvy o založení Európskej únie (správne článkom 153 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, v súčasnosti článkom 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, pozn. odvolacieho súdu), ktorý okrem iného zakotvuje aj povinnosť prispievať k ochrane bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov a k podpore ich práva na informácie, osvetu a združovanie sa na ochranu ich záujmov.

Uviedol, že predmetná zmluva bola uzavretá za účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a nakoľko ju uzatvorila žalovaná ako spotrebiteľ, ktorá nekonala v rámci predmetu obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, preto sa na ňu vzťahujú normy spotrebiteľského práva a vzhľadom na charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, musí zmluva obsahovať aj náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom zmluva v rozpore s § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Poukázal na skutočnosť, že v zmluve sa neuvádza žiadna výška splátky, čím nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov s tým, že predmetná zmluva je v rozpore aj s § 4 ods. 2 písm. j), k) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v nej nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie uviedol, že zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a zároveň aby nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo s tým, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy obsahovať výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročnú percentuálnu mieru nákladov, ako aj výšku ročnej úrokovej sadzby, v opačnom prípade sa poskytnutý úver podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda zákon spája absenciu uvedených náležitostí s nemožnosťou priznať veriteľovi uplatnené úroky a poplatky. K tvrdeniu žalobcu, že podstatné náležitosti zmluvy sú uvedené vo všeobecných obchodných podmienkach veriteľa súd prvej inštancie uviedol, že všeobecné obchodné podmienky majú slúžiť k tomu, aby nebolo nutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického alebo vysvetľujúceho charakteru, nesmú však slúžiť k tomu, aby do nich zmluvný partner spotrebiteľa skryl dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné alebo ktoré môžu uniknúť jeho pozornosti. Poukázal na skutočnosť, že v prejednávanej veci všeobecné obchodné podmienky neboli zo strany žalovanej podpísané, v dôsledku čoho ani nespĺňali formálne náležitosti platného právneho úkonu podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka a spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej sa považuje v súlade s § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov, preto žalobca nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru ani iných poplatkov, ale iba nárok na vrátenie poskytnutého úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovanej. Uviedol, že nakoľko žalovaná čerpala úver vo výške 2.400,12 eur, ktorý zaplatila celkom vo výške 3.263,30 eur, zaplatila žalobcovi celú istinu poskytnutého úveru, a preto žalobu zamietol v celom rozsahu. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 C. s. p. a vecne tým, že v konaní úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov konania, nakoľko si náhradu trov konania neuplatnila.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.) a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že uzatvorená spotrebiteľská zmluva nespĺňala náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, a preto sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, a zároveň namietol, že pri odkaze na znenie zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého spotrebiteľská zmluva musí obsahovať členenie splátok úveru na istinu, úroky a ďalšie príslušenstvo, ako i ročnú percentuálnu mieru nákladov, sa obmedzil iba na prípustnosť aplikácie spotrebiteľských noriem, hoci v konaní nebola sporná. Žalobca vo svojom odvolaní poukázal na skutočnosť, že žiadnym spôsobom nespochyboval postavenie žalovanej ako spotrebiteľa, avšak aplikácia uvedeného zákona musí byť vykonaná dôsledne s poukazom na charakter poskytovaného produktu, pričom zo strany súdu prvej inštancie táto požiadavka splnená nebola, pretože nedostatočne vyhodnotil poskytnutý spotrebiteľský úver ako úver revolvingový, nakoľko produkt kreditnej karty je typický skutočnosťou, že nie je časovo ohraničený, ide teda o formu tzv. revolvingového úveru, ktorý je charakteristický odlišnosťami v porovnaní so spotrebiteľským úverom s jednorazovým čerpaním finančných prostriedkov. Namietol, že súd prvej inštancie sa obmedzil len na konštatovanie, že v danej zmluve chýba náležitosť ročnej percentuálnej miery nákladov, či konečnej splatnosti úveru napriek tomu, že ustálená judikatúra z uvedených dôvodov priznáva revolvingovým úverom osobitný režim pri aplikácii noriem spotrebiteľského práva a poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/95/2010 a uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/281/2012. Poukázal na skutočnosť, že revolvingový

úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu, pričom dlžník stále platí, pretože veriteľ mu stále úver dopĺňa s tým, že časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Uviedol, že je výlučne v dispozícii dlžníka, koľko vyčerpá a teda výlučne v jeho dispozícii je i suma, ktorú bude povinný titulom úverového vzťahu zaplatiť, a preto súd nemôže svojvoľne meniť zmluvné ustanovenia o čase trvania zmluvy, ktoré bolo riadne dojednané medzi zmluvnými stranami. Poukázal na skutočnosť, že obmedzenie zmluvy o kreditnej karte na určitý časový úsek by bolo nielen v rozpore s produktom kreditnej karty, ale i v rozpore s podstatnou náležitosťou uzatvorenej zmluvy, t. j. s prejavenu vôľou zmluvných strán, ako i s princípom autonómie vôle zmluvných strán, povahou súkromného práva a s nimi spojenou spoločenskou a hospodárskou funkciou zmluvy (rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1Co/29/2014, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 14Co/83/2012). Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že dohoda o povinnosti dlžníka zaplatiť úrok za úver je v zmysle § 497 a § 502 Obchodného zákonníka esenciálnou náležitosťou zmluvy o úvere, pričom zákonné ustanovenie vymedzujúce túto esenciálnu náležitosť má kogentný charakter, teda je vylúčené, aby sa zmluvné strany dohodli na bezúročnom poskytnutí peňažných prostriedkov, preto ani súd nemôže svojim postupom negovať základnú charakteristiku zmluvy o úvere, ktorou je povinnosť zaplatiť úrok od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Poukázal na skutočnosť, že úrok z poskytnutého úveru je cenou peňažných prostriedkov, ktoré zmluvou o úvere veriteľ umožňuje čerpať dlžníkovi, tento úrok teda nemá sankčný charakter, a preto ho nemožno zamieňať s úrokom z omeškania, na ktorý vzniká veriteľovi nárok iba v prípade omeškania dlžníka. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa nedostatočne zaoberal revolvingovou podstatou úveru, čo vyvoláva dôvodnú pochybnosť o odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s § 220 ods. 2 C. s. p. Uviedol, že základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady, čím je vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s tým spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy s tým, že základnou podmienkou je predovšetkým zhoda (konsenzus) vôle zmluvných strán o obsahu zmluvy, pretože zmluva vzniká, keď sa strany dohodnú na obsahu zmluvy, teda keď adresát právneho úkonu prijme návrh na uzatvorenie zmluvy, pričom návrh musí byť prijatý v celosti a bez výhrad a poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I. ÚS 625/03 zo dňa 14. 04. 2005. Namietol, že sankcia prezentovaná súdom prvej inštancie má za následok, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje zásah do prejavenej vôle zmluvných strán napriek tomu, že z jeho strany nedošlo na úkor žalovanej ako spotrebiteľa k žiadnemu obohateniu, ale naopak to bola žalovaná, ktorá sa rozhodla pre spotrebiteľský úver formou kreditnej karty. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 32 Cdo 3337/2010, sp. zn. 32 Cdo 1592/2012 a sp. zn. 33 Cdo 1069/2014, podľa ktorých nie je možné aplikáciu právnych noriem na ochranu spotrebiteľa uskutočňovať selektívne a spätne, teda nie je možné dospieť k záveru, že ochrana spotrebiteľa umožňuje aplikáciu akéhokoľvek ustanovenia len s odôvodnením, že je pre spotrebiteľa výhodnejšie, pretože uvedený záver by vnášal do právnych vzťahov značnú neistotu a znamenal by tiež výrazný zásah do zásady rovnosti účastníkov týchto vzťahov. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09. 11. 2016 vo veci č. C-42/15, podľa ktorého sa článok 10 ods. 2 písm. h) a písm. i) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48 zo dňa 23. 04. 2008 majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny, pričom tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Uviedol, že súdom prvej inštancie prezentovaná požiadavka nemá oporu ani v prípade spotrebiteľského úveru s jednorazovým čerpaním istiny, preto je neprípustné, aby sa uvedená požiadavka aplikovala pri revolvingovom úvere, v prípade ktorého ako veriteľ nedisponuje vopred žiadnymi informáciami o výške čerpaní a teda ani o výške splátky, keďže táto je nerozlučne spojená s výškou čerpania. Žalobca poukázal na skutočnosť, že podľa citovaného rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie je dôležité rozlišovať pojmy „písomne“ a „podpísané“ s tým, že povinnosť podpísania všetkých písomných súčastí úverovej zmluvy musí byť výslovne stanovená vnútroštátnym právom, pričom takáto povinnosť zo zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva a sama skutočnosť, že úverová zmluva nemôže byť uzatvorená konkludentne, nezakladá povinnosť podpísania všetkých jej súčastí, pritom poukázal na obdobný názor prezentovaný v odlišnom stanovisku sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci pod sp. zn. I. ÚS 547/2012, a preto požiadavka súdu prvej inštancie na určenie splátkového kalendára pri revolvingových úveroch nie je možná. Uviedol, že nakoľko bol v obdobných prípadoch jeho nárok vyhodnotený ako dôvodný a s ohľadom na obsah princípu materiálnej rovnosti a princípu právneho štátu, ktorým je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď, je preto

jeho legitímnym očakávaním, že obdobne bude jeho nárok posúdený aj v predmetnom konaní, pričom diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná a poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 87/93, sp. zn. Pl. ÚS 16/95, sp. zn. II. ÚS 80/99, sp. zn. III. ÚS 356/06, sp. zn. IV. ÚS 209/2010, sp. zn. Pl. ÚS 21/00, sp. zn. Pl. ÚS 6/04 a sp. zn. III. ÚS 328/05.

3.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu, ktoré jej bolo doručené dňa 12. 07. 2017 (fikcia doručenia), nevyjadrila.

4.

Odvolaací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. I C. s. p. (zák. č. 160/2015 Z. z. účinný od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. marca 2019 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a právny zástupca žalobcu upovedomení zákonným spôsobom.

5.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že žalobcom poskytnutý spotrebiteľský úver žalovanej sa podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov.

6.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca ako veriteľ uzavrel dňa 13. 07. 2009 so žalovanou ako dlžníčkou Zmluvu o úvere k Č. L. L. Č.. XXXXXXXXXXR, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru k ČSOB Kreditnej karte do výšky úverového limitu 450 eur, s dátumom splatnosti vždy k 20. dňu v mesiaci, s dňom konečnej splatnosti v posledný deň výpovednej lehoty, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 18,50 %, ročnou debetnou úrokovou sadzbou vo výške 18,50 % a s aktuálnou priemernou hodnotou úrokovej miery pre kreditné karty zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch vo výške 19,33 % ročne, pričom neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy mali byť Obchodné podmienky pre ČSOB Kreditnú kartu a Podmienky pre vydanie a používanie ČSOB Kreditnej karty, ktoré však neboli osobitne žalovanou podpísané.

7.

Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že úverová zmluva, ktorú strany sporu uzavreli, má povahu spotrebiteľskej zmluvy, a nakoľko jej predmetom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úveru poskytnutého veriteľom spotrebiteľovi, právny vzťah účastníkov zmluvy sa spravuje zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto zmluva o spotrebiteľskom úvere musí spĺňať zákonom predpísané náležitosti uvedené v ustanoveniach § 4 ods. 1, 2 zákona, ktoré upravujú formálnu aj obsahovú stránku zmluvy a vzhľadom na zvýšený záujem na ochrane spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je nedodržanie obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedených v § 4 ods. 2 citovaného zákona sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky v zmysle § 4 ods. 3 zákona.

8.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 13. 07. 2009, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

9.

Podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 13. 07. 2009, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

10.

Podľa § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 13. 07. 2009, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

11.

Podľa § 4 ods. 2 písm. k) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 13. 07. 2009, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

12.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 13. 07. 2009, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

13.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu v odvolaní, že požiadavka, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, nemá oporu v zákonnej úprave, pretože žalobca ako veriteľ pri revolvingovom úvere vopred nedisponuje žiadnymi informáciami o výške čerpaní a teda ani o výške splátky, ktorá je nerozlučne spojená s výškou čerpania, ako aj s námietkou, že povinnosť podpísania všetkých písomných súčastí úverovej zmluvy musí byť výslovne stanovená vnútroštátnym právom, nakoľko absencia niektorej z obsahových náležitostí zmluvy podľa § 4 ods. 2 zákona nespôsobuje neplatnosť zmluvy, ak už bol spotrebiteľský úver poskytnutý a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo ak bol dodaný tovar alebo poskytnutá služba, a to z dôvodu ochrany spotrebiteľa, pretože sankcia neplatnosti by neprimerane tvrdo dopadala na spotrebiteľa, ktorý by stratil výhodu splátok a mohol sa dostať do ťažko riešiteľnej situácie, pretože spravidla finančné prostriedky z úveru už použil a nemá možnosť ich bezprostredne splatiť v celej výške, a preto ust. § 4 ods. 3 zákona namiesto následku spočívajúceho v neplatnosti zmluvy sankcionuje veriteľa tým, že sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

14.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že obsahové náležitosti podľa § 4 ods. 2, 3 zákona č. 258/2001 Z. z. spolu s podstatnými obsahovými náležitosťami zmluvy o úvere (vyplývajúcimi z § 497 Obchodného zákonníka), musí obsahovať priamo písomná zmluva o spotrebiteľskom úvere v okamihu jej uzatvorenia, pričom k tomu, aby bola zachovaná písomná forma, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť v súlade s § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka podpísaná oboma zmluvnými stranami, preto ak písomná zmluva o spotrebiteľskom úvere niektorú z náležitostí vymenovaných v ust. § 4 ods. 2, 3 citovaného zákona neobsahuje, nie je zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa preto považuje za bezúročný a bez poplatkov s tým, že časť zmluvy o spotrebiteľskom úvere je možné určiť tiež odkazom na

všeobecné obchodné podmienky (napr. úverové podmienky), avšak aby sa tieto všeobecné obchodné podmienky stali súčasťou písomnej zmluvy, teda aby bola dodržaná písomná forma zmluvy, musia byť všeobecné obchodné podmienky podpísané zmluvnými stranami, v opačnom prípade nie sú všeobecné obchodné podmienky súčasťou písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

15.

Súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 13. 07. 2009 neobsahovala žiadnu informáciu o výške mesačnej splátky v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto sa odvolací súd nestotožnil s námietkou žalobcu, že ako veriteľ pri revolvingovom úvere vopred nedisponuje informáciami o výške čerpania úveru a teda ani o výške (mesačnej) splátky, keďže táto je nerozlučne spojená s výškou čerpania úveru, nakoľko uvedenie výšky, počtu a termínu splátok je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá musí byť pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti uvedená v každej zmluve o spotrebiteľskom úvere s tým, že zo samotnej podstaty úverovej zmluvy vyplýva, že spôsob vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov je vždy určiteľný, keď pojmovým znakom úverovej zmluvy je záväzok dlžníka poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

16.

Odvolací súd považuje za nutné uviesť, že skutočnosť, že uviesť výšku mesačnej splátky je možné, preukazuje aj znenie Obchodných podmienok žalobcu pre ČSOB Kreditnú kartu, ktoré v bode 5.1. stanovujú, že poskytnuté peňažné prostriedky vrátane príslušenstva klient spláca v pravidelných mesačných splátkach, pričom výška mesačnej splátky predstavuje 5 % z vyčerpanej sumy úveru ku dňu vystavenia výpisu, minimálne vo výške 500,- Sk, a ak je čerpaná suma úveru ku dňu vystavenia výpisu nižšia ako 500,- Sk, je výška splátky zhodná s výškou čerpanej sumy, teda výška mesačnej splátky nebola uvedená v písomnej zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovanou, ale len v Obchodných podmienok žalobcu pre ČSOB Kreditnú kartu, ktoré však neboli zmluvnými stranami podpísané, čím nebola dodržaná písomná forma a obchodné podmienky sa nestali súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovanou neobsahovala výšku mesačnej splátky v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, považuje sa poskytnutý úver podľa § 4 ods. 3 citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov.

17.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že údaj o výške, počte a termíne splátok je takou podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku a schopnosť poskytnutý úver splácať, teda porušenie povinnosti veriteľa uviesť informáciu o výške, počte a termíne splátok, má v kontexte ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvy podstatný význam, preto je sankcia spočívajúca v bezúročnosti a bezpoplatkovosti nielen primeraná závažnosti porušenia, ale aj dostatočne účinná a odrádzajúca (v zmysle odrádzania od ďalšieho porušovania tejto povinnosti), pričom k rovnakému právne záveru dospel aj Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí zo dňa 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 (odsek 70).

18.

Z uvedeného teda vyplýva, že súd prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že údaj o výške, počte a termíne splátok ako podstatná náležitosť musí byť uvedený priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a nie vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru, avšak nemali by slúžiť na to, aby do nich často v neprehľadnej, ťažko formulovaným spôsobom skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné s predpokladom, že pozornosti spotrebiteľa zrejme uniknú, a ak aj napriek tomu dodávateľ tak dodávateľ koná, potom sa nespráva v právnom vzťahu poctivo a takémuto dojednaniu nemožno priznať právnu ochranu, vec správne právne posúdil a odvolací súd sa s týmto právne záverom stotožnil v celom rozsahu.

19.

Odvolací súd považuje ďalej za potrebné uviesť, že právne závery rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 nie sú všeobecne aplikovateľné na posudzovanú vec, nakoľko sa vzťahujú na interpretáciu ustanovení smernice č. 2008/48/ES (s povinnosťou transpozície do 11. 06. 2010), ktorá bola do právneho poriadku Slovenskej republiky transponovaná zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov s účinnosťou od 02. 04. 2010, avšak v posudzovanej veci bola zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 13. 07. 2009 uzavretá za účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý do právneho poriadku Slovenskej republiky preberal smernicu Rady č. 87/102/EHS zo dňa 22. 12. 1986, a hoci obe smernice (a oba zákony) upravujú tú istú právnu problematiku (spotrebiteľské úvery), ich úprava nie je totožná, nakoľko smernica č. 2008/48/ES je založená na princípe úplnej harmonizácie (článok 22 tejto smernice), ktorý členským štátom bráni v tom, aby prijali odchylnú (prísnejšiu) právnu úpravu a v prípade smernice č. 87/102/EHS sa naopak uplatňoval princíp minimálnej harmonizácie (článok 15 tejto smernice), ktorý umožňoval členským štátom, aby k ochrane spotrebiteľov prijali aj prísnejšiu právnu úpravu, preto pokiaľ ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch obsahovalo „prísnejšiu“ právnu úpravu ako smernica 87/102/EHS, nebolo to v rozpore s princípom minimálnej harmonizácie, pričom zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a ani smernica č. 87/102/EHS neupravovali právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky s tým, že zatiaľ čo v zmysle článku 10 ods. 1 smernice č. 2008/48/ES sa má zmluva o úvere vypracovať písomne alebo na inom trvalom nosiči, článok 4 ods. 1 smernice 87/102/EHS výslovne ustanovoval, že úverová zmluva má mať písomnú formu.

20.

Z uvedeného vyplýva, že úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovanou dňa 13. 07. 2009 sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto ak žalovaná zaplatila žalobcovi 3.263,30 eur, t. j. viac ako bola istina poskytnutého úveru vo výške 2.400,12 eur, súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol vecne správne, keď žalobu zamietol.

21.

Odvolací súd však považuje za potrebné nad rámec vyššie uvedeného doplniť, že sa nestotožnil s čiastkovým právnym záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovanou v rozpore s § 4 ods. 2 písm. j) a písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahovala ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, resp. priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko v posudzovanej veci išlo o tzv. revolvingový úver, ktorý bol poskytnutý na dobu neurčitú, pričom bolo výlučne v dispozícii žalovanej ako dlžníčky, koľko peňažných prostriedkov v rámci poskytnutého úverového rámca a za aké obdobie vyčerpá, keďže povaha revolvingového úveru vylučuje, aby veriteľ v čase podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere informoval spotrebiteľa o celkovej výške poskytnutého úveru a teda aj o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, resp. o ročnej percentuálnej miere nákladov, preto aj zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne v ust. § 3 ods. 6 počítal s nemožnosťou určenia ročnej percentuálnej miery nákladov, avšak uvedené právne závery nemenia nič na skutočnosti, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovanou v rozpore s § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahovala údaj o výške (mesačnej) splátky úveru, preto sa v zmysle § 4 ods. 3 zákona úver poskytnutý na základe tejto zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov.

22.

K odvolaciemu dôvodu žalobcu v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), odvolací súd uvádza, že nakoľko uplatnený odvolací dôvod konkrétne neodôvodnil, nebolo možné ho v rámci odvolacieho prieskumu posúdiť, keďže pokiaľ strana sporu iba formálne odcituje odvolací dôvod bez toho, aby ho konkretizovala v súvislosti s napádaným rozhodnutím, teda ak neuvedie konkrétne

pochybenia (vadu, skutočnosti), v ktorých má naplnenie odvolacieho dôvodu spočívať, odvolací súd na takýto formálne uplatnený odvolací dôvod neprihliada.

23.

Zo všetkých uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúcim všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a preto prvoinštančný rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

24.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že v odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keď o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).